

11 Μαρτίου 2020

Όσιος Ιωσήφ: Είχα ως αρχήν να μη κοιτάζω σε τίποτε τον εαυτόν μου, αλλά να τα αφήνω όλα εις τον Θεόν!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής και Σπηλαιώτης (1898-1959).

Συνέχεια: <http://www.diakonima.gr/?p=485119>

Εμείς τον ερωτούσαμε [τον όσιο Ιωσήφ τον Ησυχαστή]: «Καλά, γιατί εις τας αλλοιώσεις κρύβει την παρουσίαν Της η Χάρις, εν ο άνθρωπος δεν βρίσκεται να άφησε το καθήκον του, εν τούτοις όμως αισθάνεται παντελή ξηρασίαν και απογοήτευσιν»;

Και μας έλεγεν: «Όταν αυτό δεν προήλθε από την αμέλεια, που είναι ο πλησιέστερος και τακτικότερος πόλεμος και κίνδυνος του ανθρώπου ή γενικά εξ ιδικής του υπαιτιότητος, η ελπίς και το θάρρος δεν φεύγουν από την ψυχήν. και την μεν υστέρησιν και απουσίαν της Χάριτος αισθάνεται ο άνθρωπος, το θάρρος του όμως και η πίστις δεν κλονίζονται· σαν μυστικά μέσα του κάποιος να τον ενθαρρύνη.

Όταν όμως η απουσία της Χάριτος προήλθε από ολιγοπιστίαν, όπως είπαμεν ανωτέρω, ή από αμέλειαν, τότε η δοκιμασία είναι πολύ σκληρή, γιατί χάνεται και το θάρρος του ανθρώπου και η ελπίδα του σβήνει τελείως και κυριεύει η δειλία και η αναποφασιστικότης. Εδώ εις την κατάστασιν αυτήν, αν δεν υπάρχη οδηγός πεπειραμένος και άφθονα δάκρυα, χρειάζεται πολύς κόπος για να σταθή εις τα πόδια του ο άνθρωπος».

Αυτά και άλλα πολλά τέτοια που μας έλεγε συνέχεια, τα διεπιστώσαμε εις τον εαυτόν του και από το εξής συμβεβηκός. Δεν μας επέτρεπε ποτέ να ιδούμεν το

σώμα του ή τυχόν κανένα μέλος του γυμνόν, ούτε και σε κανέναν άλλον επέτρεψεν, αλλά ούτε και άλλαζε τα ρούχα του ποτέ, ούτε και ιατρικήν περίθαλψιν εδέχθη ποτέ έστω και την παραμικράν και μόνον τώρα εις το γήρας του όπου κατέπεσε τελείως τον επείσαμεν με την βίαν και εδέχθη εξωτερικήν βοήθειαν.

Μίαν ημέραν μας επέβαλε να του αλλάξωμεν την φανέλλαν του, και είδαμεν εις την πλάτην του ότι ήσαν κάτι ιδιότροπες τρύπες, πολλές και μεγάλες σαν τους κόμβους του οκταποδιού. Όταν τας έξυνες εσωτερικά, έβγαινε κάποια ξηρά ύλη σαν πίτουρα.

Τον ερωτήσαμεν τι ήταν αυτό, και μας είπε το εξής:

«Όταν ήμουν εις τον Άγιον Βασίλειον και πηγαίναμεν εδώ και εκεί για να φτιάσωμεν τας καλύβας μας, ίδρωνα από την ζέστην και τον κόπον. Επειδή όμως δεν άλλαζα, γιατί εις την πραγματικότητα δεν είχα και δεύτερον για να αλλάξω, βγήκαν εις την πλάτην μου κάτι εξανθήματα. Σιγά σιγά μεγάλωσαν, με ερέθιζαν και με πονούσαν πολύ.

Είχα βάλει τότε ως αρχήν να μη κοιτάζω σε τίποτε τον εαυτόν μου, αλλά να τα αφήνω όλα εις τον Θεόν και αμεριμνούσα.

Δεν με ενοχλούσαν και υπερβολικά. Όταν όμως άφηνα ολίγον τον λογισμόν μου από την πίστιν, αμέσως άρχιζε η δειλία και η μικροψυχία. Εγώ λοιπόν για να μη με καταβάλουν και χάσω την ελπίδα μου ες τον Θεόν και ιδίως εις την Κυρίαν μας Θεοτόκον που μας υπεσχέθη να μας είναι προνοητής, πήρα έναν ντορβά διπλόν και ξεκίνησα για την Ιβήρων για παξιμάδι και αφού τον γέμισα γύρισα πίσω φορτωμένος.

Τα σπυριά από το βάρος, και όπως ήσαν φουσκωμένα και γεμάτα ύλην, έσπασαν και κόλλησε η φανέλλα μου επάνω σαν έμπλαστρο, εγώ όμως σε τίποτε δεν υπεχώρησα και ούτε άλλαξα, ούτε τότε ούτε ύστερα.

Όπως πίστευα έτσι και έγινε· δεν συνέβη τίποτα. Ξεκόλλησε η φανέλλα μου σιγά σιγά και οι πληγές θεραπεύτηκαν από μόνες τους και αυτή που βγαίνει τώρα είναι η ύλη που έμεινε μέσα και εξηράνθη».

Απόσπασμα από το βιβλίο του Γέροντος Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Θείας χάριτος εμπειρίες, Γέροντας Ιωσήφ ο Ησυχαστής, Επιστολιμαία βιογραφία – Ανέκδοτες επιστολές και Ποιήματα». Έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.